

Születésnap i köszöntő

Hetek óta fogalmazom már
magamban Neked a levelet.
Keresek szavakat, emlékeket.
Agyam méhkasából képek
rajzanak elő.
Melyiket válasszam?
Melyik Hozzád illó?
Méltó ez ünnepre?
De egyre csak úgy járok, mint
a Füstbe ment terv” gyermeke.
Nyolcvanöt esztendő!
S ebből harminchármat közeled-
ben tölthettünk!
És mégsem futja méltó köszöntésre?
Ily ügyetlen lennék?
Vagy tán elfogódott!
Istápom voltál, mióta ismerlek.
Neked köszönhetem legszebb szerepemet.
Versben szóltál hozzánk.
Biztattál szavakkal.
Ha kellett, megfedtetél.
Atdál bölcs tanácsot.
Félig nyílt szememnek kitártad
a Világot.
Teás otthonotok nekünk megnyitottad.
András fiunké lett Herder-öztöndíjad.
Mariann lányunknak Te voltál tanúja.
VOLTATOK lakásunk és kertünk vendége.
Himnuszt énekeltünk szilveszteri éjbe.
Térdeden születtek vers dedikációk.
Nektek köszönhetünk számos jóbarátot.
Jártuk az országot irodalmi esttel.
Szülővárosodnak lehettünk vendége.
Az atyai préház! Méhek zümmögése!
Díszpolgár avatás! Az a híres beszéd!
Könyvtár, tárlat, színház!
Közös televíziós szereplés!
Németh László, Illyés Gyula, Bibó István,
Amerigo Tot és Boldizsár Iván.
Borsos Miklós – Déry Tibor.
Ella – Böbe – Buba.
Flóra – Ravasz Boriska, Zsozett.
És közös hiányunk: MARIKA!
Elöttem két sorban könyveid állnak.
Versek, tanulmányok, drámák s Arany János.
A „munka ebédek”.
Kamaraerdei – kert!

Mennyi beszélgetés, múlt feltárás,
intés!
Mi a dolgunk *ittthon*?!
Innen nincs menekvés!
Dunántúli nyelvünk.
Népünk szokásai.
Édesapád asztali imája.
Gyümölcsseink íze, a kerti virágok.
Természet öröme, évszak változások.
Illyéssel kutatott „vizi-horvát” nevem.
Egy kis akvarelled, őrizzük a kertben.
Meg itt e díszdoboz, rejtett fiókokkal,
egy hajdani mester faragott remeke!
Ez is Rád emlékeztet s Veled a Mózesre!
Bármerre tekintek, vagy elgondolkodom,
Téged látlak viszont!
Még ez a forró nyár is,
a tavalyit juttatja eszembe,
mikor a kórházi ágyon vártál
vendégségbe, „jó őrangyaloddal”
s elmaradhatatlan öniróniáddal!

Aki ennyire szétesztotta magát,
vigaszt, bölcsességet, derűt, segítséget
hordott mérhetetlenül, oda is, hol
nem várták, tán meg sem érde-
melték,
akinek élete úgy, ahogy van
Példa,
fölénk magasodó irányjelző pózna,
hogy szóljunk hát Hozzád,
méltón, „gyermek”-módra?
Egyszerű leszek!
Nem sikerült Köszöntést írni!
Csak hálás *köszönetet*!
Adjon a jó Isten tartós egészséget!
(Egyébre úgy sincsen szükséged,
mert azt már megadta, vagy ami több:
Te megszerezted egy gazdag étellel!!)

Itt állunk hát sorban, megilletődötten,
desanyám, Katikám, Fiunk és
Leányunk Családja, a „Pót gyerekek,
unokák, mi több, dédunuskák” és
kórusban zengjük:
DRÁGA DEZSŐ BÁTÝÁNK! AZ ISTEN ÉLTESSEN!

Sinkovits Imre és Gombos Katalin